

MOEDER ZIEK.

Daar is geen huis
Of 't heeft zijn kruis.
Oud rijmpje.
Niet enkel rozen;
Geen kruis alleen;
De Liefde voegt ze
Getrouw bijeen.

DE GENESETET.

M oeder ziek.

En hiermee de gezelligheid van den vloer.
Maar 't is gelukkig niet erg.
Voorzichtigheid schreef bedrust voor. En deze is hier dan ook 't beste medicijn.
De oudste dochter heeft zoo pas wat gehaald in die mand, en eer ze haar leegpakt moet ze eens even vragen, hoe 't nu gaat.
Nieuwsgierige poes moet er ook het hare van hebben, als wilde ook zij weten, hoe het met „de vrouw" is.
En kleine zus, die van ziek zijn iets meer begrijpt dan de poes, vraagt wel vijftig maal op een dag, of moeder haast opstaat en of ze nu al weer beter is.
En toch — 't mag dan niet erg zijn — hoogstens een dag of tien duren — de oudste kijkt meewarig genoeg en kan zich bijwijlen nog ongerust maken.
Toen ze daar straks van huis ging, maalden haar allerlei nare gedachten door 't hoofd. 't Was wel meer gebeurd, dat de dokter zei: „Niet erg," en dat 't toch erg was, erg werd. Dokters zijn er ook niet altijd achter.
Moeder was immers ziek, at zoo weinig sliep niet rustig, zag zoo wit.
Wat zouden ze toch moeten beginnen als 't eens mis liep. Je kon nooit weten. Zoo sterk was moeder niet.
Ze durfde er niet aan denken, aan dat vreeselijke maar 't kon toch gebeuren, net zoo goed als verleden jaar met buurvrouw. Ja, die was wel erger ziek geweest en de dokter had al dadelijk weinig hoop meer gegeven, maar wat nog niet was, kon komen.
Als 't eens verkeerd liep.
Als — ja. Zoo kun je wel aan den gang blijven, kind. Zeker, de kleinste dingen blijken vaak oorzaak van groote rampen. Maar wapen je maar eens tegen die duizend onzichtbare, kleine-groote machten.
Bij de zonnestofjes, die krielen in den lichtbundel, dien de zon in de kamer zendt, zijn exemplaren, gevaarlijker dan „bommen en granaten." Maar maak die maar eens onschadelijk!
Alle uren in gevaar — blijft waarheid.
In dien Bijbel daar, op den stoel bij 't bed, heeft moeder 't zoo even nog gelezen.
Maar — zet de bezorgdheid wat er kan gebeuren, nu maar eens op zij.
Als een mensch aanleg heeft om daaraan toe te geven, is er elken dag wat om je ongerust te maken.
Dan beginnen de zorgen omtrent het leven al bij de wieg. Als je al de gevaren wist, die het kleine kind bedreigen, dan zou je je er over kunnen verwonderen, dat er nog één zoo'n wichtje groot wordt. Gegeven, de zwakke krachten van 't jonge leven.
Het kindje vat kou.
Als dat nu eens verkeerd wil, dan wordt het licht bronchitis, wellicht longontsteking.
't Leert straks loopen.
Als 't zwikt, kunnen licht de teere beenderen gekwetst worden.
't Valt met 't kopje tegen stoel of tafel.
Men heeft wel eens gehoord, dat de hersenen bij kleine

kinderen heel gauw worden geraakt. 't Woelt 's avonds met het hoofdje wat in 't kussen; als dat maar niet van den val is.

't Lust geen eten. Hoeveel kinderen tobben niet met spijsverteringsziekten en sterven er aan.

Ge kunt de lijst zoo lang maken als ge wilt.

Het „als" en „maar" vermenigvuldigt zich.

O, zeker, 't kan allemaal oorzaak wezen van vreeselijke dingen.

Maar gelukkig — 't loopt in den regel nog al mee.

De verkoudheid gaat gauw over; het hoesten wordt gaandeweg minder; de kinderen krijgen hun „blauwe plekken" hier en daar, waar ze van groeien, volgens een gelukkigen optimist; de maag moest eens rusten van 't werk en als ze uitgerust is, krijgt ze een honger, zóó erg, dat moeder zich afvraagt, of dit al weer niet tē is.

Och, de teere plantjes hebben vaak een betere verzorging, dan we denken.

Ge kent misschien die mooie plaat wel, waarop dat kleine meisje, dat al maar recht door loopt, al maar recht door, tot het bij een sloot komt, die het niet ziet en waar het pardoos zou ingelopen zijn, als niet een onzichtbare engel het zachtjes had omgezet, waarop het weer terugkeerde, van het gevaar af.

Daar hebt ge het geheim.

God zorgt.

Hij waakt en beveiligt en redt.

Aan Zijn hoede vertrouwen we ons en de onzen toe.

En die hoede is de absolute veiligheid te midden der gevaren.

Wien God bewaart, is wel bewaard.

En dit weet ze ook wel, de bezorgde dochter.

Ze gelooft het ook.

En ze wil van zich zetten die vrees, waarvoor geen reden is.

Dankbaar moet ze zijn, omdat de dokter geruststelt.

Dankbaar, omdat ze toch eigenlijk zelf wel ziet, dat het goed gaat.

Ze vindt zich erg ondankebaar, nu ze weer zoo diep heeft doorgedacht. Nu de fantasie haar weer het naaste heeft voorgesteld.

Moeder zelf ziet het ook wel.

Ze glimlacht eens om dat ernstige gezicht.

En de moederliefde weet weer vrolijkheid te brengen op dat droef gelaat.

Straks gaat groote zus den boel opruimen en het gezellig maken.

En als moeder dan weer wat eten wil en het haar goed smaakt, en als de dokter dan weer verzekert, dat er heelemaal geen reden is om ongerust te zijn, en dat de zieke met een dag of wat weer mag opzitten, dan zingt ze haar lied weer en haalt ze uit, dat de burenen het hooren kunnen.

Ze mag dan zingen van het kruis met rozen, ze weet, dat haar kruisje heel licht is en dat het door de rozen bijna onzichtbaar is. Een kruisje van hout.

En ja — daar begint het weer — dat zal niet altijd zoo blijven: Er zijn ook kruisen van lood, en zulke zullen haar ook wel eens op den schouder worden gelegd.

Zeker: de liefde voegt kruis en rozen bijeen, en in het volgende versje komt:

Och, leer het dragen
Met blijden moed.

Die dichters hebben goed praten. Ze zetten maar wat in die versjes.

Tot — ze schrikt van haar eigen gedachten.

Bezorgd nu al-weer. En zoo pas had ze zich voorgenomen, niet meer zoo te denken.

Elk huis heeft zijn kruis, maar God geeft immers kracht naar kruis. Kracht genoeg om ook het looden kruis te dragen. Maar die kracht heeft zij nog niet nodig. God verspilt Zijn kostelijke gaven niet.

In haar album staat dat mooie versje van 'ja van wien ook weer

Ze moet het eens even overlezen.

Naar een schilderij van R. Epp.

Dit is 't:

Niet te droomen, niet te zuchten,
Niet te klagen, naar ik meen,
Niet te schuwen, noch te vluchten
's Levens reine lieflijkheen.

Maar te midden van den zegen,
Die u toestroomt van uw God,
Bloemen strooiende op uw wegen,
Liefde wevende in uw lot!

Maar met vrome, vroolijke oogen,
Frisch en jeugdig en gezond,
Dankende op te zien ten hoogen
En vertrouwende in het rond.

Maar ootmoedig en bescheiden
En beminlijk en bemind,
Vrede en vreugde te verspreiden
Als eens rijken Vaders kind!

Dat is leven God ter eere,
Naar de roeping uwer jeugd,
Naar de trouwe liefdeleere,
Die verzoent, vertroost, verheugt:

Want de kind'ren Gods zijn blijde,
Blijde ook onder strijd of plicht.
't Leven heeft zijn donk're zijde,
Maar hun ziele heeft het licht. ¹⁾

Neen, maar, de vriendin, die dit gedichtje voor haar
album uitkoos, kende haar ook. Net iets voor haar.
Om eens af en toe over te lezen.

Riep moeder daar?
„Gaat het goed, moeder?”
„„Wel zeker, best.””
„Gelukkig!”

A. L. V. H.

¹⁾ De Génestet.

Ergers dan de oorlog.

Het is nu al meer dan tien jaren geleden, dat we in ons Blad onder bovenstaanden titel eenige cijfers noemden, waaruit ons duidelijk werd, hoe groot in Amerika het aantal slachtoffers is, dat direkt of indirekt door den spoortrein gemaakt wordt. Naar officiële gegevens werden in drie maanden tijds 266 passagiers gedood en 2788 gewond bij gewone spoorwegongelukken. Telt men echter spoorwegmannen mee, die ook ongelukken kregen bij gewone rampen in betrekking tot het spoorwezen, bij rangeeren, aanhaken of stoken, dan komt men tot een totaal van 988 dooden en 11873 gewonden, terwijl deze getallen, over volle jaren geschat, per jaar 3752 en 47492 worden.

We vergeleken toen deze getallen met het aantal dooden en gewonden in den twee-jarigen Boerenoorlog, die, wat het Engelsche leger betreft, 5727 en 27782 waren. Bij de Boeren was het aantal kleiner, doch al was dat even groot geweest, dan kwam men tot een totaalcijfer aan dooden en gewonden van 56918, terwijl het totaalcijfer van de door spoortreinen in Amerika per jaar gemaakte dooden en gewonden 51244 was.

Daarom schreven we toen: „Ergers dan de oorlog.”

Of dat echter in onze dagen óók nog zoo is? Wel zal het aantal ongevallen in Amerika niet verminderd, eerder vermeerderd zijn, maar het aantal van de door den thans woedenden oorlog gemaakte slachtoffers, is zóó ontzettend groot, dat de Amerikaansche cijfers er niets bij zijn.

Kan er wel iets erger bestaan dan deze vreeselijke oorlog, die vooral in de laatste weken dag aan dag duizenden bedroeft, verminkt en doodt?

OPPERBEVELHEBBERS UIT DEN WERELDOORLOG.

Rondom Verdun: PHILIPPE PÉTAIN.

Hal dàt het hoogtepunt zijn in dezen ontzettenden krijg:
Verdun?

Wij weten het niet . . . wij durven nauwelijks meer gissen. —

Er zijn al zoovéel gissingen bedriegelijk gebleken!

Toen in Augustus 1914 de oorlog uitbrak en de eerste verhalen van bloedigen strijd tot ons kwamen, ja! toen stonden wij ontzet, te meer nog omdat het de bange vraag was, of wij zèlf gespaard zouden blijven, — maar we troostten elkaar met de meening, dat het onmogelijk *lang* kon duren; dat we er gauw dóór zouden zijn; dat het een hevige onweder zijn zou, maar snel voorbij . . .

Immers, vroéger mocht een oorlog zeven jaar, dertig jaar, tachtig jaar hebben geduurd; nu er *millioenen* in 't veld tegenover elkander kwamen te staan, nu 't gansche volksleven uit zijn voegen werd gelicht en de oorlog per *dag* verslond, wat voorheen voor een *jaar* toereikende was, — nu móést het gauw uit zijn! Hoe heeft niet de tijd ons ontgoocheld!

Vanzelf worden we, als we op de menschen zien, nu sceptisch.

Zelfs de áller-ontzettendste verhalen over wat zich daar heeft afgespeeld op de heuvelen, in de dalen en terreinplooiën rondom Verdun, doen ons niet gelooven, dat het nu niet nóg erger kan en dat het einde nu spoedig komen móét.

Men spreekt van zóóveel millioenen verschoten granaten . . .

Maar álles is nog weer te vermenigvuldigen: 't kunnen er straks wéér tweemaal zooveel zijn, als weer op een ander punt van 't uitgestrekte oorlogstoneel de worstelende volkeren elkaar naar de keel vliegen!

Gelukkig, als we er weer in komen, dat *God* regeert.

Als we van de menschen afzien en mogen opzien naar Boven, *dit* wetende, dat ook *déze* krijg geen seconde langer duren zal, dan Hij in zijn Raad heeft bepaald en dat ook *déze* wereldoorlog zal dienstig zijn tot al hetgeen waarom God heeft toegelaten, dat de boosheid der menschen dien ontkende!

Verdun blijft in elk geval steeds de met bloedige letters geteekende vesting.

Eigenaardig is het verschil tusschen de Duitsche en Fransche bevelvoering.

Aan Duitsche zijde wordt niet één enkele naam genoemd, als van den man, die van 't begin van den aanval de leiding had van 't geheel.

Wel zijn bij gemis daarvan allerlei legenden opgebloeid.

De Duitsche kroonprins, zoo werd gezegd, had het opperbevel in náám, opdat hij de eer van de overwinning hebben zou en daardoor het aanzien van 't huis Hohenzollern, dat door den langen duur van den krijg was gaan tanen, weer wat verheven worden zou. Om dynastieke redenen, zoo heette het, was 't noodig een lauwerkrans te vlechten om 't hoofd van den kroonprins.

Natuurlijk kwam dit uit den koker van Duitschlands vijanden en 't is ook niet de moeite waard er veel over te praten, want zóóveel lekt ondanks de gestrenge afsluiting der grenzen wel door, dat we weten hoe vorstenhuis en volk in Duitschland één zijn in deze jaren der benauwdheid.

Allerlei andere namen worden genoemd als de *werkelijke* bevelhebbers.

Von Beseler, de stedendwinger, zoo zei de een, heeft de opperleiding. Een ander bericht weer sprak van Mackensen, die immers — Servië bewees het — nogal eens naar